

ZUG^{-LIGETI} cserkész

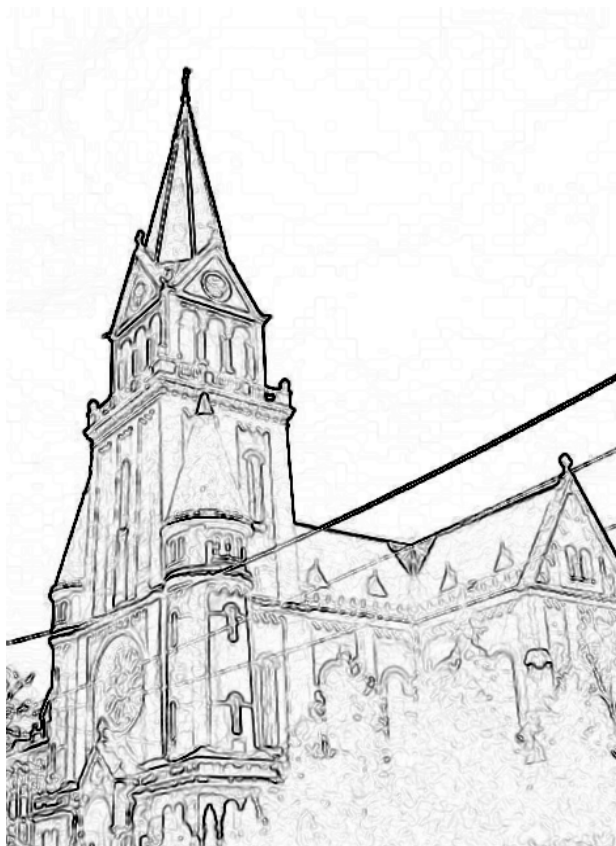
A 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak.

Ára: 60 Ft

XII. évf. 1. szám – 2004. január

Tudjátok-e ki vagyok?

Tartalom:

Gondolatok a csapatjelmondatról	2.o.
Templomtótó	3.o.
Első cserkésztvörvény	4.o.
Betlehemes Temesváron	5.o.
Budaszentlőrinc és a Báthory-barlang	7.o.
Bemutakozik...	8.o.
Fiú, légy férfi! II.	9.o.
Lábnymok	11.o.
Egy vicces-mókás konferencia	12.o.
Fülünk, agyunk, izmaink	13.o.
Olykor elég egy napsugár	14.o.
Ki ő és miért őt választottuk?	15.o.
Egy kis íjászat	18.o.
Gyerekszáj	19.o.
Isten éltessen Titeket!	20.o.
Interjú Sáfival	21.o.
Kuktasarak	26.o.
Egy kis humor	27.o.
Hirdetések	28.o.

Gondolatok a csapatjelmondatról – II.

***Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak.***
(Sík Sándor)

Decemberben próbáltam megvilágítani egy kissé azt a környezetet, amely körülvesz bennünket, és amelyben mai cserkészünket meg akarjuk élni. Most elindulnánk a csapatjelmondaton, és mind a négy gondolatot körüljárnánk egy kissé. Ki fog világlani, hogy a csapatjelmondat gondolatai nem akarnak újat hozzárakni a cserkészünk alapjaihoz, sokkal inkább reflektorok, amelyek rávilágítanak 4 nagyon fontos pontra, amelyek ott vannak a 10 törvényünkben is.

Szolgálatára embernek – A cserkész ahol tud, segít. Ha újoncpróbást kérdezel, hogy melyik a kedvenc törvénye, nagy valószínűséggel ezt fogja választani – mert ez a legrövidebb... Ha azt kéred egy rovertől, hogy magyarázza el ezt a törvényt, van egy TúróRudim rá, hogy viccből vagy kevésbé viccből, biztosan az „átkíséremazöregnénitazebrán” gondolattal fog indítani. Nyilván, hiszen ez az a törvény, ami egyrészt nagyon konkrét, másrészt nagyon általános. Az emberek szolgálatáról azért nehéz beszélni, mert ez semmi más, mint egy alapvető hozzáállás az élethez, annak minden pillanatában – valamint ennek a hozzáállásnak alkalmazása minden egyes kis élethelyzetben.

Boldog emlékü Rozsomák őrben játszottunk egyszer egy butácska játékot: elkezdtem mesélni Lajoska, egy 12 éves kisfiú meséjét. A mese nem állt másból, mint Lajoska egy napjából, onnan kezdve, hogy megcsörren reggel a vekker. Lajoska szeme felpattan, ránéz a vekkerre, és megállapítja, hogy fel kell kelnie. Lajoska kibotorkál a fürdőszobába stb., stb. Az őrnek az volt a dolga, hogy minden egyes alkalommal, amikor Lajoska segíthet valamit valakinek, akkor közbevágnon, és elmondja, hogy most mit tudna segíteni. Ha jót mondott, kapott egy kis Fruttit. Addig jutottunk el Lajoska napjában, hogy elindult az iskolába, és a zacskó Fruttiból egy szem se maradt!

A szolgáló lelkiület nem más, mint alapvető hozzáállás az élethez, a többi emberhez. A világra nyitott szemeket jelenti, amelyek érzékenyek a körülöttes zajló történésekre-emberekre, és észreveszik a másik embert. Mindenkinek alapvető érzése, hogy milyen jól esik az, ha valaki rámosolyog, ha figyelmes vele, főleg, ha segít bármiben. A „szolgálatára embernek” annyit jelent, hogy ezt az alapvető érzést, ezt az elvárást a világ felé, áttanszformáljuk: felfogjuk azt, hogy mi vagyunk azok, akiknek meg kell tennie az első lépést: rámosolyogni valakire, figyelmesnek, segítőkésznek lenni. A világgal szembeni elvárás helyett egyfajta pazarló adakozó hozzáállást jelent. Elsősorban és leginkább sok-sok apróságban.

Milyen szép is lenne, ha újra nekiállnánk csomót kötni a zsebkendőnkre, hogy figyelmeztessen minket a napi jócselekedetre!

Pubi

Templom-totó

Ha felismerted a címlapon látható templomot, már nagyon közel jársz a tábla **Boci csokihoz**. Már csak válaszolnod kell a következő kérdésekre, eljuttatni szerkesztőségünkbe a helyes megoldásokat, és szurkolni, hogy a beküldők közül téged sorsoljunk ki!

Tehát a kérdések:

1. Mikor épült a templom és ki építtette?
2. Melyik rend intézete kapcsolódik hozzá és mi célt szolgált akkoriban?
3. Milyen stílusban épült?
4. Mikortól plébánia?
5. Hányadik plébánosa a jelenlegi és hogy hívják?
6. A szentély falát borító hatalmas mozaikképen mit tartanak a kezükben a Szt. Családot körülvevő angyalok?
7. Hogy szól magyarul a szalagon olvasható latin szöveg?
8. Mitől nagyon híres ez a mozaikkép, és kinek a munkája?
9. Sorold fel a templomban található összes szobrot!
10. Kik tartják az örökmécsest?
11. Miket ábrázol a főhajó négy ablakképe?
12. Hol találhatunk magyar szenteket a templomban?
13. Kit ábrázol a kórus feletti rózsablak?
- +1 Mikor van a templom búcsúja?

A megfejtéseket január 25-ig juttassátok el hozzánk!
Sok sikert kívánunk!

A szerk.

Az elkövetkezendő 10 számban egy-egy törvényünkről olvashattok csapatunk alapítóinak tollából, akiknek ezúton is köszönöm, hogy kérésemre azonnal igent mondtak. Íme az első:

A cserkész egyeneslelkű, és feltétlenül igazat mond

Miközben gondolataimat rendeztem ehhez az íráshoz, megnéztem a Magyar szókincstárban a *feltétlenül* szó szinonimáit. Sok egyéb mellett ott szerepeltek a *természetesen*, *persze* szavak is. Ez elgondolkoztatott.

Tehát a cserkésznek *természete* az igazmondás.

Biztos így van?

Te mindig igazat mondasz?

Én nem.

Legtöbbet, és leggyakrabban magamnak hazudok.

Egy karácsonyra kapott könyvben olvastam az önmagunkkal szembeni ferdelelkűségről egy történetet. A szerző egy újságot olvasva felfigyel egy sportoló nyilatkozatára, aki arról vallott, hogy amikor az ellenfél játékosát csak egy „szakszerű szabálytalansággal” lehetett megállítani, ő nem habozott, megtette, amit tennie kellett. Az író a következőket fűzte ehhez:

„... azon töprengtem, én vajon milyen „szakszerű szabálytalanságokat” szoktam alkalmazni a hétköznapiak során. (...)

Ahogy leszálltam a polegate-i állomáson, még mindig úgy éreztem, nemigen volt olyan eset az életemben, amely *abszolút* pontossággal megfelelt a „szakszerű szabálytalanság” definíciójának.

Még akkor is ezen járt az agyam, amikor az állomás előtti térre értem, ahol a londoni vonat beérkezésekor rendszerint hosszú sorban várakoznak a taxik. Azon a napon viszont csak egy autó árválkodott a TAXI feliratú tábla alatt, mintegy ötven méternyire a bejárattól. Egyetlen valaki volt csak köztem és a taxi között: egy idős hölgy, aki botjára támaszkodva lassan haladt előre, ugyanabba az irányba, mint én.

Ott legbelül *tudtam* én jól, hogy az idős asszony is a magányos taxit nézte ki magának, de a pillanat töredéke alatt mégis úgy döntöttem, elhitetem magammal is, vele is, Istennel is és mindenki mással, akit érdekelhet a dolog, hogy halvány fogalmam sincs a szándékáról. Hisz végül is miért ne tarthatott volna akár a parkoló fele is, ahol a saját kocsija várta? Honnan kellett volna tudnom, mit akar? Hát gondolatolvasó vagyok én?

Szaporán rávertem tehát lassan vánszorgó ellenfelemre, s már ott is álltam a taxi mellett, kezem az ajtókilincset érintette. Ekkor jelent meg lelki szemeim előtt a láthatatlan sárga lap.

Szakszerű szabálytalanság! Nem számít, mennyire tudtam kimagyarázni a dolgot, tudatosan és szánt szándékkal akartam önző és hazug módon viselkedni. Büszkeségemet feladva elengedtem

a kilincset, megvártam az idős hölgyet, majd besegítettem őt a taxiba. (....)

Ha ez nem történik meg velem, talán sohasem gondolkozom el rajta, hányszor játszottam már el ugyanezt a játékot; hányszor akartam erkölcsösnek tűnni, és csaptam be önmagamot és a környezetemet egyaránt. (....)

Kezdek rájönni, hogy az Istennel és emberekkel szembeni őszinteség nem fakultatív ráadás.”

..Hanem elengedhetetlen föltétel. Mert a hazugság a tájékozódási pontjainkat kuszálja össze, és erre van a legkevesebb szükségünk az erények keskeny és meredek útján.

Legyünk tehát **egyeneslelkűek** feltétlenül. Múlhatatlanul. Mindenképpen. Igazán. Biztosan. Mindenáron. Természetesen.

Ecseri Zsófi

Betlehemes ...

Lassan egy évtizede tartó hagyományunk, hogy minden karácsony után elvisszük a Csíksomlyói misztériumjátékot a határon túli magyaroknak. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy menjünk, és vigyük el a hírt a magyaroknak: nemcsak, hogy tudjuk: élnek és küzdenek, de gondolunk is rájuk és lehetőségeinkhez mérten segíteni is próbálunk nekik. Most egy misztériumjáték előadásával, később talán mindenki a maga módján - lehetőségei szerint. Köszönjük Lacinak és Máténak, hogy megszervezték az idei utat, és így meglátogathattuk a Bánáti magyarokat, akik, mint eddig mindenki, hihetetlenül nagy szeretettel fogadtak minket.

...Temesváron – 2003.

December 27.

Délután 3-4 óra tájban érkeztünk Újszentesre, ahol a református lelkész fogadott minket süteménnyel és egyéb finomságokkal. Egy kis melegedés után átmentünk a szomszédban lévő katolikus templomba, melynek sekrestyéjében lecuccoltunk, átöltöztünk, majd a mellette lévő fűtött!!! terembe megnéztük/meghallgattuk a hittanosok betlehemesét, a zeneiskolások éneklését és a Bartók Béla Líceum tanulóinak életképét. Utána mi is előadtuk a magunk betlehemesét, melyet a nézők annak ellenére, hogy már két órája egy helyben ültek, végignéztek és még élveztek is. Utána a katolikus pap lakásán vettünk magunkhoz egy „kis” itókát és eledelt. Visszatérve a fiatalokkal táncoltunk még egy nagyot, így Temesvárra késve, de megérkeztünk. Itt a Bartók Béla kollégiumban szállásoltak el minket.

December 28.

Reggel korai kelés, reggeli, majd be a buszba és irány Nagycsanád. A délelőtti misén vettünk részt, utána pedig a szokásos következett: előadtuk a betlehemeset, kisebb bakikkal (ördög elfelejtett bemenni, Józsefnek a fogadós szolgálja is szerelmes jegyesévé lett...).

(Kint melegebb volt, mint a templomban.)

Előadás után ismét megtöltöttük a hasunkat, elbúcsúztunk és buszra szállva megpróbáltuk megkeresni a kastélyt, ami nem sikerült, helyette megtaláltuk Bartók Béla szülőházának helyét.

Visszatérve Temesvárra mindenki megebédelt melegítő konzervéből, utána pedig nekivágtunk, hogy felfedezzük Temesvárt. (Mária szobra, aki újonnan ismeretlenek védőszentjévé vált, legalábbis a felírás szerint. Gyönyörű, de annál lepukkantabb épületek, rajtuk a románoktól már megszokott világító „díszekkel”. Neonkereszt a székesegyház előtt. Helyi zugárusok legújabb CD-inek és Pachebel Kánonjának egyvelege. István a sintér, aki a pomázi házak tetejét jól ismeri...WC papír beszerzésére tett kísérletek forintból)

Visszatérve a szállásra társasjátékozás hajnalig.

December 29.

Alvás 10-ig, reggeli, összerakodás, játszás, indulás

Délután előadás a jéghideg templomban Ópécskán, utána vacsora a helyi plébánossal, kispapokkal és a lelkes asszonyokkal.

Pisilés, majd irány Budapest.

Megérkezés éjjel körül Zugligetbe. Közös ima. Vége.

Budaszentlőrinc és a Báthory-barlang

A XIII. század vége felé a **Budaszentlőrincen** álló kis kápolnát a környéken élő pálos remeték vették gondjaikba. 1300-ban Lőrinc prior a remete-telepet kolostorra szervezte, s a rend 1308-as hivatalos elfogadását követően 1309-re a kolostorépület is elkészülhetett, amikor a rend központját Keresztúrról ide helyezték át. 1381-ben Nagy Lajos király, kvázi hadisarcként, megszerezte Velencétől a rend névadójának, Remete Szent Pálnak ereklyéit. Ezeket a budaszentlőrinci kolostorban helyezték el, ami innentől fogva fontos búcsújáróhely is lett. Ekkoriban nagyvonalúan bővítik az addigi átlagos kolostort, új, háromhajós bazilikát építenek a déli oldalhoz, a régi templomot a szent ereklyéinek őrzésére alakítják át díszes kápolnává. A XVI. század elején is folynak még építkezések a kolostorban, gazdag későgótikus hálóboltozattal látják el az ereklyekápolnát és a templom szentélyét, s a hatalmas káptalan-teremhez reprezentatív, térgörbe csillagboltozattal fedett, tízszögű teret csatolnak.

Ez volt a legnagyobb középkori pálos kolostor, melyben a korabeli feljegyzések szerint akár több száz szerzetes is elfért. Jelentős könyvtárral és könyvmásoló műhellyel rendelkezett, az idők során nagyhatású kulturális központtá fejlődött. Építészetileg is kiemelkedő, európai színvonalú együttes volt, több egyedülálló részlettel. 1526-ban a török hadak rombolták le. Remete Szent Pál ereklyéit a törökök elől Trencsén várába menekítették, ahol 1527-ben egy tűzvész során pusztultak el.

Csapatunk névadója, **Boldog Báthory László** is ebben a kolostorban élt, és halt meg 1484 körül. Életútjáról leginkább feltételezéseink vannak. Nyírbátori polgári családból származhatott, főúri életet élt, Franciaországban és Itáliában tanulhatott, valószínűleg részt vett katonáival a Hunyadi János elleni harcokban. A pálos rendbe a század közepén léphetett be. Mintegy két évtizedet élt a később róla elnevezett barlangban. Természetesen ez idő alatt is kapcsolatot tartott a kolostorral. Ekkor fordította le a szentek életét és majdnem a teljes Bibliát magyarra, melyek bekerültek Mátyás király könyvtárába. Élete végén visszaköltözött a kolostorba, halála napján is misézett még.

A **Báthory-barlangot** 364 méteres hosszúságban és 41,5 méteres mélységben ismerjük. Bejáratai a hegycsúcs közelében a nem karsztosodó hárshegyi homokkő alatt, a dachsteini-mészkö réteg tetején nyílnak. Hasonló geológiai felépítése van többek között a Nagy-Kevély rögiének. A két kőzet könnyen megkülönböztethető egymástól. A Báthory-barlang a legtöbb budai és pilisi barlanggal azonos módon keletkezett. A járatokat a kőzetrepedéseken feláramló hévíz oldotta ki, így azok a szőlőfürthöz hasonlatos gömbfülkék sorozatai. A falakat leggyakrabban borsókó borítja. A barlang nem járható könnyen, az egyik igen meredek folyosóban durván véssett lépcső látható, melyet a hagyomány szerint még maga Báthory László készített.

Az újkőkortól kezdve gyakorlatilag minden korból találtak régészeti leleteket a barlangban, vagy közvetlen környékén. A középkorban is és az újkorban is bányásztak a barlangból ezüst-, és aranytartalmú vasércet. 1911. augusztus 6-án táblát lepleztek le a bejáratnál Báthory László tiszteletére, 1929-ben kápolnát rendeztek be az első teremben. Ezekből mára semmi nem maradt, de talán pont a mi feladatunk volna, hogy a jelen helyzeten változtassunk...

Nagy Gergő

Bemutatkozik a ...

Gyöngyköles őrs

„Erdő szélén házikó,
Ott lakik a nagyanyó.
A házánál a rét füves
ott nyílik a Győőőngyköles”

1999-ben ültetett el minket Szoletta. Soni öntözgetett és a Gyöngyköles nőtőn nőtt. Egyik szirma sajnos lehullott és elfújta a szél messzi országba. Soni négy éven keresztül ápolt és nevelgetett bennünket. Később átadta a kertészmunkát két ifjú kertésznek, Annának és Zsófinak. A szirmok színesek , tarkák és mind nagyon élénkek, vidámak. Néha egy-egy rossz szellő összeborzolja a lengedező szirmokat, aztán egy finom fuvallat kisimítja őket.

A tarka szirmok: Panni, Hanna, Bogi, Klári, Anna, Kata.

Az új kertészeinkkel nekivágtunk a világnak; Pilissel és a Börzsönnyel kezdtük utunkat. A konyhában is tüsténkedünk, barátkozunk (palacsinta)sütéssel, főzéssel, és a mosogatást sem hagyjuk ki!

Januárban kalandjainkat egy páholyban folytatjuk!

„Zöld erdőben jártam,
Kunyhóra találtam,
Gyöngykölesek játszadoztak,
Közéjük vágyakoztam.”

A Gyöngykölesek ☺

„...az legyünk, mivé a Krisztus
királyi kardja felütött:
a férfiatlan korban férfi
s gyermek a gyermekek között.”
/Sík Sándor/

FIÚ, LÉGY FÉRFI! II. Tanácsok fiúknak a nagy küzdelemhez

Lovagiasság

A lovag *„másokkal szemben gyöngéd, magával szemben szigorú”*. Ez talán az egyik legfontosabb. Azt hiszem nem kell magyaráznom...

A lovag *tiszteli* a hölgyet, és egy kicsit *csodálja* is. Nem csak azt, aki tetszik neki, vagy akinél szeretne valamit elérni, hanem minden lányt.

A lovag figyelmes. „Észreveszi” a lányt. Új frizura, új ruha (amit ráadásul ő varrt – Zugligetben ez sem ritka). *Spontán* és *őszintén* tud bókolni. A fiún múlik, hogy a lány büszke lesz-e magára. Remélem nem árulok el sok újat, amikor azt mondom kedves férfitársak, hogy a lányok nekünk öltözködnek.

A lovag előreengedi a lányt az ajtóban (láttam sajnos ellenpéldát) és nem feledkezik meg arról, hogy a közös étkezéseknél is figyelmes legyen. Magyarul nem magával van elfoglalva, hogy neki legyen először kaja a tányérján, és mindig tele legyen a pohara, hanem ugyanezekre figyel a lányoknál.

A lovag – sajnos erről is szót kell ejteni – nem csinál bizonyos dolgokat lányok előtt. Fegyelmezi magát, és nem mond ízléstelen vicceket, nem beszél ilyen témákról, és fegyelmezi testműködéseit.

És még valami: minden híresztelés ellenére a lányok még mindig szeretnek virágot kapni!

Feladatok

Partnernek kell lenned a szórakozásban. Tehát feladatod, hogy megtanulj táncolni. Annál is inkább, mert a táncban te vezetsz, tehát neked kell jobban tudnod a lépéseket. (A kikkel erről beszélgettem a lányok közül, mind azt mondták, hogy könnyű együtt táncolni egy határozott, táncolni jól tudó fiúval, ilyenkor szinte nem is kell ismerni a táncot.)

Ide kívánczik a nyitótánc kérdése. Egy valamit ne felejts el, hogy a lányok kiszolgáltatott helyzetben vannak, nem ők a kezdeményezők. Tehát neked kell figyelmesnek lenned, és felkérned valakit. (Kifogást könnyű találni, abban profik vagyunk...) Várjunk csak egy pillanatra. Lányok! Elfogadjátok a felkéréseket? Merthogy ez a ti részetek a dologban.

Partnernek kell lenned a beszélgetésben. Kínos, ha csak a focieredményekről tudsz beszélni. Figyelj rá, hogy szellemileg gazdag légy. Olvass néha könyvet, és az sem ciki, hogyha megnézel egy-két kiállítás vagy színdarabot (operáról már nem is beszélve), akár a haverokkal, akár a lányokkal, akár a lánnyal...

Félreértés ne essék, ezek a feladatok nem (csak) a párkapcsolatokra vonatkoznak!

Ígértem néhány hasznos könyvet, íme:

MICHEL Quoist, *Szeress! (Dani naplója)* Erre akár azt is mondhatnám, hogy alapmű. Rendkívül érdekes, és izgalmas olvasmány, ráadásul konkrét válaszokat ad konkrét kérdéseidre.

HETÉNYI Varga Károly, *Beszélgetés a Mesterrel* Ez a könyv nagyon nagy segítség az imaéletedben. A legkülönbözőbb élethelyzetekre tartalmaz imákat. Ha nem találsz a szavakat, vagy ha új szavakat keresel, lapozd fel.

JÁLICS Ferenc, *Tanuljunk imádkozni* Vékony füzet, arról, hogy milyen imaformák vannak, milyen nehézségek adódhatnak az imaéletedben, és azokon hogyan tudsz úrrá lenni.

GILBERT le Mouel, *Isten a metrón* Rövid, elgondolkodtató történetek arról, hogy Isten milyen tapasztalatokat szerzett, amikor felült a metróra.

GIOVANNI Martinetti, *A mai hit észérvei* Gyakran elgondolkodsz a hit ésszerűségén, nagy kérdésein, legfőképp akkor, ha ateista osztálytársaid vagy barátaid bombáznak mindenféle nyugtalanító kérdésekkel. Lapozd ezt föl, és választ kapsz.

VARGA Péter, *Spielhózn*i Alapkönyv a szerelemről, szexualitásról és a felnőtté válásról. Itt leírt gondolataimat én is többek között ez alapján szedtem össze.

Egyelőre ennyi. Ezek nálam megtalálhatók, és szívesen kölcsönadom őket!

Még mindig jó néhány kérdéskör kimaradt, tehát jelentkezni fogok a következő számban is!

Lábnyomok

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
két pár lábnyom a parti homokon,
ahogy Ő mindig ott járt énvelem.

De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.

Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
"Amikor életem kezédbe tettem,
s követődnék szegődtem Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
minden nap ott leszel velem.
S most visszanézve a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma
látszik ott az ösvényen.
Elhagytál a legnagyobb ínségben?"

Az Úr kézenfogott, s szemembe nézett:
"Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
mert a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!"

*Ismeretlen szerzőtől
Túrmezei Erzsébet ford.*

Egy vicces-mókás konferencia

Novemberben vettem részt életem első tiszti konferenciáján. Bencével ketten képviseltük a csapatot, ami igen furcsa, hiszen van egy-két segédtisztünk... Persze senkinek nem volt kedve elmenni rá, s mindenki úgy gondolta, ha minket elküldenek, le van tudva a csapatképviselő.

Nekünk sem volt túl sok kedvünk, tehát eldöntöttük, hogy amit muszáj azt meghallgatunk, utána elmegyünk túrázni a Pilisbe. Reméltük, hogy nem fogunk látványosan kilógni a sorból, és azt, hogy gyorsan túl leszünk a kötelező részeken. A rövid bevezetés után EcsMiki vette át a szót: „Csoportokat fogunk alakítani a hatékonyabb munka érdekében.” Kicsit félszegen leültünk cserkésztsztek és segédtsztek közé...-kezdődik, amit meg akartunk úszni-gondoltuk. Ezután legnagyobb meglepetésünkre kartonpapírokat, ragasztót, ollót, színes ceruzát és reklámújságokat tettek elénk. „Minden csapat készítsen egy tervet a kerület székházára.”- mondták. Mi mindenre fel voltunk készülve, csak arra nem, hogy itt egy hatalmas móka lesz. Majd egy óra leforgása alatt 5 terv állt készen.

Ezután egy kicsit komolyabb rész következett: a kerületi nagytábor kérdése. Szerencsére, vagy a többiek bánatára (?) ekkor már mi is hozzá mertünk szólni, és hihetetlen jó érzés volt, hogy abszolút partnerként kezeltek minket. Mindenki nagy örömeire ebédelni mentünk, majd Dénesnek hála, krémest is ettünk. Miután jóllaktunk, a kerület és a csapatok viszonyáról, jövőjéről, szükséges változtatásairól beszélgettünk. Majd felsorakoztak a kerület autói: egy Ferrari és egy Mercedes. Lelkes barkácsolásba fogtunk, hogy átmehessenek a folyó túloldalára. Mindhárom csapat áldozatos munkájából és pár zacskó szárasztésztából el is készült a „kerület hídja”.

Sajnos ezzel el is érkeztünk a program végére, és már csak egy rövid értékelés maradt hátra. Felmerült a kérdés, hogy a több száz érintettből miért csak kb. 20-an jöttek el... Pedig ha tudták volna, hogy mit hagynak ki!

Szerintem hihetetlenül jó konferencia volt, végre egy olyan megbeszélés, ahol valóban eredményes munka folyt és semmire nem szántunk több időt, a szükségesnél, pl.: egy téma bevezetése és lezárása sem volt hosszabb magánál az érdemi munkánál.

Tényleg csak biztatni tudom azokat, akik kihagyták, mert hihetetlenül pompás volt, nem olyan, mint egy szokásos konferencia!

Nagyon köszönöm, hogy megszerveztétek, és hogy részt vehettem rajta!

Fülünk, agyunk, izmaink...

2003. november 22 . Sötét, ködös, hideg reggel. A HÉV megszokott zöld zötyögése zúgott álmos fülünkben. Ekkor még nem gondoltuk, milyen jó lesz ezt este hallani.

A Bogner Mária Margit raj első rajtúrája ez. Pilisszentlászlónál vetettük be magunkat az erdőbe. Vissza-vissza csengett az a mondat kuncogásainkban, amit egy bácsi kurjantott nekünk valahol Bp. és Szentendre között: "Hajrá cserkészek!!!". HÁT HAJRÁ!!!! Menetközben furfangos módokon menekültünk valóságos és képzelt üldözőink elől (nagy ronda fehér kutya...); kavicsal gyilkoló sumákoló...) majd energia gyűjtés után egy kemény ríktó rózsaszín számcsatára is sor került, amiben Kata komolyabban lesérült, de hősiességét volt alkalma bizonyítani a később elének álló kerítésekben... A függőleges dróthálókon való ide-oda mászkálásba egy idő után annyira belefeledkeztünk, hogy egyszercsak azt vettük észre, hogy már egy ideje nincs mit észrevenni, mert hihetetlenül fogalmunk sincs, merre is járunk...Ravasz logikával mindenki megszokozozta füljáratainak és agyának eddig se kis teljesítményét.

Állunk az erdőben ... csend van... mindenki egy autóhangot keres, hisz ha autó van, akkor van autópálya is, ami valami embereket kerítő kerítések felé vezet...és ahol ilyenek vannak, ott emberek is...(jobb esetben...)

És tényleg!!!!!! Beértünk egy faluba (Pilisszentlászló...), ahonnan kocsikkal jutottunk vissza Szentendréig. Utunk kalandossági mutatóját még a hazafelé út is megnövelte...(igaz lányok?? :) De szerencsésen hazaérkeztünk ... és ez a lényeg...

Azóta már sok idő telt el.....és Kata már rájött, mennyivel rosszabb egy lábtörés...

Áhh, ebsont beforr...hát még a Katáé....:)

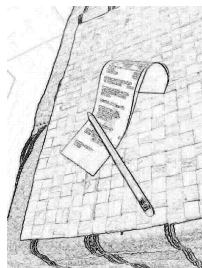
De így történt ... szép volt, igaz volt....

"Hajrá cserkészek!!!"

Üdvözlettel: Haraszti Anna :)

Olykor elég egy napsugár

A számla

Egy este, amikor az anya a vacsorát főzte, a tizenegy éves fia megjelent a konyhaajtóban, kezében egy cédulával.

Furcsa, hivatalos arckifejezéssel nyújtotta át a gyerek a cédulát az anyjának, aki megtörülte a kezét a kötényébe és elkezdte olvasni azt:

A virágágyás kigyomlálásáért:	500,-Ft.
A szobám rendberakásáért:	500,-Ft.
Mert elmentem tejért:	100,-Ft.
Mert három délután át vigyáztam a húgomra: 1	500,-Ft.
Mert kétszer ötöst kaptam az iskolában: 1	000,-Ft.
Mert minden nap kiviszem a szemetet:	700,-Ft.
Összesen:	4300,-Ft

A mama kedvesen nézett a fia szemébe. Rengeteg emlék tódult fel benne. Fogott egy tollat és a cédula hátuljára ezeket írta:

Mert 9 hónapig hordtalak a szívem alatt:	o Ft.
Az összes átvirrasztott éjszakáért,	
amit a betegágyad mellett töltöttem:	o Ft.
A sok-sok ringatásért, vigasztalásért:	o Ft.
A könnycseppeid felszárításáért:	o Ft.
Mindenért, amit nap mint nap tanítottam neked:	o Ft.
Minden reggeliért, ebédért, uzsonnáért,	
zsemléért, amiket készítettem neked:	o Ft.
Az életért, amit minden nap neked adok:	o Ft.
Összesen:	o Ft.

Amikor befejezte, a mama mosolyogva nyújtotta át a cetlit a fiának. A gyerek elolvasta és két nagy könnycsepp gördült ki a szeméből.

Összegyúrta a papirost és azt írta a saját számlájára: „fizetve”.

Aztán az anyja nyakába ugrott, és csókokkal halmozta el.

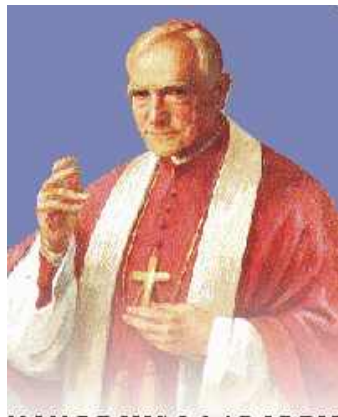
Amikor személyes vagy rokoni kapcsolatokban elkezdődik a számítás, mindennek vége. A szeretet ingyenes. Vagy nem szeretet.

Ki ő és miért őt választottuk?

Márton Áron

Márton Áron püspök nevét, személyét bizonyára sokan ismeritek, bár évtizedeken át éppúgy nem volt szabad kiejteni a nevét sem, mint Mindszenty bíborosét.

Ha betekintünk a határon túli magyarság püspökeinek és papjainak történetébe, új szempontokat, tényeket - és új vértanúkat ismerünk meg. A határon túli, különösen a Romániában élő magyarok és katolikusok helyzete sok szempontból más, mint a hazaiaké: egyszerre üldözték őket nemzetiségük és vallásuk miatt; történelmük és kisebbségi létük jobban összekovácsolta őket stb.

Áron püspök markánsan humánus, magyar és katolikus főpap volt, akire egész Erdély, s valamiképp egész Románia felnézett. A róla szóló írások elmondják, hogyan vált 1938-ban történt püspökké kinevezése után a magyarság erkölcsi és szellemi vezetőjévé Dél-Erdélyben. Hogyan állt ellen mindenféle embertelenségnek.

1945-ben levélben kérte a magyar miniszterelnököt és a Párizsban tárgyaló béke delegációt: tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy a trianoni határon túl élő, többségükben magyarul lakta területek tartozzanak Magyarországhoz, vagy legalább kerüljenek nemzetközi ellenőrzés alá. (Ez román szemmel nézve nyilvánvalóan hazaárulás.) A főpásztor egyik többször idézett kijelentése: "A püspöknek meg kell hallania híveinek aggodalmait, és ki kell mondania azt, amit nekik nincs szabadságuk kimondani."

A trianoni határok visszaállítása, majd a kommunizmus hatalomra kerülése után tiltakozott az egyházi iskolák és intézmények elvétele, az egyházmegyéik állami parancsra történő összevonása ellen. Ezért, és korábbi - a magyar területek egységéért tett - nyilatkozataiért 1949. június 21-én letartóztatták, majd összeesküvés és hazaárulás vádjával életfogytiglani börtönre, illetve kényszermunkára ítélték.

Márton Áron szerepének "egyházpolitikai" jelentősége, hogy vezetésével a romániai magyar katolikus egyház és papság képes volt megőrizni egységét. Ily módon vált képessé arra, hogy szembeszálljon a - hazánkban és minden

kommunista országban ismert - Moszkvából irányított céllal, amely úgy kívánta az egyházat gyengévé és lehetetlenné tenni, hogy kikezdte annak egységét.

A forгатókönyv minden szocialista országban lényegileg azonos volt, a szovjet központi irányításnak megfelelően. A szabadon maradt egyházi vezetőkkel súlyos kényszer és erőszak hatására aláírtak egy nyilatkozatot, mely szerint országukban vallásszabadság van. Ugyanebben az évben, 1949-ben feloszlatták a szerzetesrendeket, az egyházi intézményeket, kórházakat. Ezen intézkedések közepette megkezdődött a békepapi mozgalom szervezése is. A nem katolikus egyházakban ez sikerrel járt, s a katolikus papság egy kis csoportja is hajlott ebbe az irányba.

Márton Áron püspök börtönbe záratása előtt felhívta papságát, hogy semmilyen módon ne keltsék a kommunista, egyházüldöző államban annak látszatát, mintha ott vallásszabadság volna. Mindazok, akik Áron püspök helyetteseként az egyházmegye vezetését őt követően elvállalták, hűek maradtak püspökük irányelveihez, akkor is, ha ez legtöbbjük számára a börtönt jelentette, s többük számára a vértanúhalált is. Velük együtt majdnem száz papot is bebörtönöztek, akik közül sokan szintén belehaltak a kínzásokba.

1951 nyarán Áron püspököt szabadlábra helyezték. A hatalom képviselője tudtára adta, mit kívánnak tőle szabadon bocsátása feltételeként. De ő kijelentette: csak akkor vállalja a szabadságot, ha a rendszer által Gyulafehérvárra helyezett békepapok azonnal elhagyják a püspöki székhelyet, valamint, ha visszaállítják a magyar nyelvű teológiát, amelynek megsemmisítése megkezdődött. Mégis szabadlábra helyezték.

1951 júliusában azonban a katonai bíróság újra elítélte, immár életfogytiglani börtönre. Börtönéveiről egész élete során alig beszélt. Többen, akik vele együtt voltak bezárva, vallják hogy rabtársainak erőt adott, mély imaéletéből fakadó, másokat csodálatra és követésre indító hite, s minden szenvedésben is törhetetlen, derűs és őreihez is kedves magatartása.

Ennyi szenvedés, vértanúság és hűség után Márton Áron büntetését a Nemzetgyűlés elnöksége felfüggesztette, s 1955. márciustól újra ő vehette át egyházmegyéje kormányzását.

Egyházmegyéje, hívei ujjongó örömmel fogadják a visszatért főpásztort. Bérmálásai szinte diadalutak.

Ám ezzel koránt sem érték véget szenvedései, az állam 2 éven múlva 10 évnyi szobafogságra kényszerítette. De innen is változatlan energiával és szeretettel

irányítja a rábízottakat, sőt sok szempontból az egész romániai magyar katolikusságot. Közben van ereje az állam egyes lépéseivel szemben is tiltakozni. A lényegi kérdésekben való hajthatatlansága mellett a kommunista-nacionalista rendszer képviselőivel, sőt rabőreivel szemben is mindig udvarias és a lehetséges módon szeretetteljes. Szavajárása: "A kompromisszum nem kenyerünk. Udvariasságra viszont a szeretet kötelez."

Munkatársai írják róla: ennek a példamutatóan összeszedett, határozott, derűs és mindenkibe reményt önteni tudó személyiségnek erőforrása: a mindennapokban megélt hite, a rendszeres elmélyült imaélet, a napi elmélkedés, szentmise, szentolvasó, szentségimádás.

Lestyán Ferenc, Áron püspök hűséges, börtönviselt pap munkatársa feltette a kérdést, az erdélyi egyház útját, szenvedéseit elemezve: "Akadnak, akik megkérdézhetik: Érdemes volt-e mindezt vállalni? Okos volt-e kiélezni úgy a helyzetet, hogy az egyházmegye évekig megyés püspök nélkül maradjon, hogy többen vértanúkká legyenek, lelkipásztori munka helyett börtönben üljenek? Vagy az lett volna az okosabb, ha mindenki olyan ügyesen alkalmazkodik, hogy vértanúság helyett tovább dolgozik a maga helyén, mint püspök vagy ordinárius vagy lelkipásztor? Ehelyett inkább azt kellene kérdezni: Hol állana katolikus egyházunk itt és most, mi maradt volna annak a mindenkori feladatnak teljesítéséből, hogy tanúi legyünk a megalkuvást nem ismerő, keresztet vállaló Üdvözítőnek?"

Márton Áron püspök, hitvalló és vértanú társainak sorsa példakép marad azok számára, akik bármikor nehéz döntés elé kerülnek, s választaniuk kell a börtön és a megalkuváshoz kötött "egyházmentő" munka között.

Azt hiszem, ezek után nem is nagyon kell ecsetelnem, hogy miért őt választottuk rajnévadónknak, s ezáltal példaképünknek. Ehelyett inkább egyik beszédéből szeretnék idézni, melynek örökérvényű értelme nekünk is szól:

„Ne fogyatkozzék meg a ti hitetek. Az eszmét nem lehet megölni, a hit, amiben üdvösségünket bírjuk, a remény, amely eddig is megtartott, a krisztusi gondolat, amelyért és amelynek jegyében feladatainkat vállaljuk, a mostani veszélyből is, mint annyi másból a történelem során, diadalmasan fog kikerülni.”

(1939. november 16.)

Laci

A következő cikkben arról olvashattok, hogy csapatunk egyik tagja hogyan került kapcsolatba az íjászzal, és hogyan is néz ki egy ilyen, sokunk számára ismeretlen verseny.

„Kívánjuk, hogy nyilaidat vezérelje nemes szív, éles elme és erős kar sok éven át.”

...nyaranta a nagyszüleinknél sok időt töltöttünk unokatestvéreinkkel együtt Visegrád mellett, Szentgyörgypusztán. Kijártunk az erdőre kóborolni, bunkert építeni a Függőhídhöz, magaslesekhez. Amikor egyszer, a Mogyoró-hegyre mentünk játszani, láttuk meg a Jurta tábornál Tündét és Paját, akik éppen egy messzi könyvméretű céltáblára lőttek. Később kiderült, hogy a Visegrádi Íjász Klub törzsgyökeres tagjai, ráadásul ők voltak azok, akik meg szokták szervezni a Visegrádi Nemzetközi Palotajátékok íjászversenyét. Ezentúl tanítottak minket, hármunkat íjászkodni. Így került az íjászkodás az életembe.

Egy évvel később szóltak Pajának, hogy én is vegyek részt a Visegrádi Palotajátékokon, a gyermekíjászversenyen. Az első íjamat, akkor a verseny előtt kaptam, mert csak saját íjjal lehetett indulni. Az egész Palotajátéknak volt egy olyan hangulata, amit nem lehet leírni. Mindenki korabeli íjásznak öltözött, és így kellett versenyeznünk a tűző napon. Azt tudni kell, hogy ezek a ruhák, nagyon vastagok voltak, még az árnyékban is kellemetlen meleg volt.

Ez nem egy átlagos verseny volt, mint amit a tv-ben lát az ember; itt nem csak folyamatosan egy helyből lőttünk a táblára. Különböző pozíciókat kellett felvenni, és úgy lőni három távolságból. Ilyen volt például, amikor háttal kellett állni a táblának, és ráfordulva, sőt, volt, hogy fekvéssel kellett lőni. Még rengeteg variáció volt, de a legjobban az maradt meg, hogy készítettek egy kis várat kartonból és abból kellett célozni, de az egyik srác véletlenül belelőtt. Eléggé ramaty állapotba került ezután. Nem csak a testhelyzetet váltották, hanem a célalakzatokat is: kakastól kezdve, a szarvasig minden szerepelt a táblán, ami terítékre kerülhet egy főúri lakomán. Azt hiszem, ez olyan élmény volt, amit soha senki nem felejtene el.

A fenti idézetet arról az emléklapról származik, amit a 1997-es Visegrádi Nemzetközi Palotajátékokon kaptam. Remélem, hogy ezzel a kis ízelítővel kedvet kaptok az íjászathoz.

Gyerekszáj

Ecseri Anna mondásai

2 éves

Halottak napi temetőlátogatások után
 - Ugye a nagymamáék nem haltak meg?
 - Nem, nem haltak meg. (?????)
 Anna elgondolkozik.
 - Pedig ők is a temetőben voltak !

Annapanni szeme beragadt
 - Jaj! Nem tudok látni!
 (Erre gyorsan kimostam a szemét)
 - Na most már jó lesz, csak beragadt a szemed, azért nem láttál.
 - Igen? És te kerestél engem?

Annapanni eltévedt a tömegben és kissé megijedt.
 - Mi a baj Annapanni?
 - Elvesztettem magamat..
 3 éves

Annapanni, tudod, hogy a Kati keresztmamája a Zámbo Nőri?
 - Igen? Az aki a kishittanon lakik?

Másik templomban voltunk esküvőn.
 Annapanni megszólal 10 perccel a kezdés után:
 - Ennek a templomnak hol van a kishittanja? Keressük meg!
 - Sajnos itt nincs...
 - Akkor menjünk haza.

- Annapanni, rendet kéne rakni.
 - Most nem érek rá!
 - Akkor sajnos nincs vacsora...
 - Már rakodok!

- Nemsokára nagy leszek és akkor én is intézkedhetek a konnektorokkal és ilyen áramos dolgokkal.

- Kifolyt az áram a konnektorból, és csurom áramos lett a föld.

Annapanni nagyon szereti a húgát, Katikát. Igyekszik, hogy semmi jóból ne maradjon ki ő se. Egy napon ketten játszanak a homokozóban. Odajön egy másik lány és megszólítja Annát:
 - Téged hogy hívnak?
 - Engem kérdezel?
 - Igen téged.
 - Annának. De kérdezd meg a Katitól is, hogy hogy hívják.

Ecseri Kati mondásai

2 éves

-papa, leesett a nyaklánc!
 -?? Honnan???
 -a bicikliről!

(pörgött és elszédült)
 - Mama, pörögtem és billegett a ház! De vigyáztam magamra.

Kiesett az orromból a takony a rajzomba...

Otthoni munkákhoz egy régi vacak ruhát vettem fel, az inge különösen szakadozott volt.

- Papa, elég cserkészien öltöztél fel...
 Legalább a pólódat válts át.

*Kedves Olvasó! Bizonyára te is hasonló jópofa dolgokat mondtál kiskorodban.
 Ezért arra kérünk, járj ennek utána szüleidnél, nagyszüleidnél, s utána nyomozásod eredményét oszd meg velük, hogy mindenki nagyokat derülhessen rajta. Év végén kisorsoljuk a „legjobb mondás” díjat.*

Isten éltesse Titeket!

Születésnaposaink:

Gálbory Sára	január 1.
Lukácsházi Luca	január 1.
Ecseri Zsófia	január 10.
Janko Benedek	január 12.
Mécs Máté	január 13.
Németh Imre	január 15.
Karasszon Kata	január 16.
Klemm Simon	január 18.
Trásy Zsófia	január 22.
Szekér Krisztina	január 24.
Barcza Krisztina	január 29.
Kanczler Bence	január 30.
Kovács Anna	január 30.
Trásy Balázs	január 30.
Szirmai Anna	január 31.

Névnaposaink:

Schulek Gáspár	január 7.
Koenig Boldizsár	január 7.
Kontur Attila	január 8.
Tibor Attila Zoltán	január 8.
Karabélyos Gyöngyvér	január 9.
Hausser Veronika	január 14.
Némethy Piroska	január 18.
Ongjerth Bernadett	január 19.
Lengyel Ágnes	január 22.
Sándor Ágnes	január 22.
Náray-Szabó Ágnes	január 22.
Ribiánszky Ági	január 23.
Lukács Vince	január 24.
Radó Vilma Karolina	január 29.
Cser Tamás	január 29.
Szakasits Adél	január 30.
Kovács Adél	január 30.

Interjú Sáfival

Borús péntek délelőtt volt, mikor egyszer csak feltűnt a Moszkva téren egy vidám tündérke mosolygósan és üdén. Brenner Sárival, vagyis Sáfival - mert bizony ő volt a tündérke, nem más - hosszasan keresgéltek a megfelelő beszélgető helyet. Végül aztán találtunk egyet és le is telepedtünk egy-egy tea mellé, hogy megszülethessen az újév első interjúja, melyet most sok szeretettel ajánlok a Zugcserkész minden kedves olvasója figyelmébe.

–Hogy vagy?

•Most jól. Ha mondjuk ezt két hónapja kérdezted volna, akkor annyira nem, de most jól vagyok.

–Miért, mi volt két hónapja?

•Az a helyzet, hogy most éppen dobbantó állapotban vagyok. Két hónapja jött elő először, hogy abbahagyom Kertészetit és máshova felvételizem. Ez akkor eléggé zavart. Nehéz volt magamban elrendezni. De most már körvonalaződött a jövő.

–Mióta jársz a Kertészetire?

•Most vagyok harmad éves a Kertészmérnök Karon.

–És hova mész?

•A Gyógypedagógiai Főiskolára.

–Ezt az évet még befejezed?

•Igen, úgy néz ki. Most még vizsgázom, rendesen. A következő félévben pedig vagy halasztok, vagy nem veszek annyi tárgyat fel.

–Lehetne két diplomád...

•Hát igen, az mondjuk ártani nem árt, de azt biztosan tudom, hogy a gyógypedagógia az, amivel leginkább szeretnék foglalkozni. Nem úgy megyek el innen, hogy soha az életben nem fejezem be. Hogy pontosan hogy lesz, azt még nem tudom.

–Miért nem tetszik?

•Valahol mindig bennem volt ez a gyógypedagógia, hogy emberekkel foglalkozzak, és az, hogy ezen belül is leginkább gyerekekkel szeretnék foglalkozni. Amikor felvételiztem, akkor ide nem vettek fel, és a Kertészetire meg felvettek. De azért az is érdekelt, nem úgy mentem oda, hogy csak járjak valahova, aztán lesz, ami lesz. Elsőben még nagyon tetszett, nagyon érdekelt és akkor nem is felvételiztem máshova. De közben történt egy-két olyan dolog, ami sorban vette el a kedvemet. Például pont a Növény Tanszéken, ami eléggé az alapja az egésznek, az emberségnek a szikrája is hiányzik a tanárokból. Most van szakosodás, és igazából egyik szakirányért sem lelkesedem nagyon. Míg mondjuk a gyógypedagógián már most tudom, hogy mire szeretnék szakosodni...

–Ha már a gyerekekről esett szó, akkor haladjunk tovább ezen a vonalon. Mi most a feladatod a csapatban? Miket csinálsz mostanság?

•Ugye én leadtam az őrömet ősszel, akiket a Gergő vett át, mert hogy egy fiú őr. Most a Szent Jakab rajban, ami az Eszter raja, és ahol a régi őröm is van, vagyok rajparancsnok-helyettes. Meg az Eszternek segíték a korosztályi dolgokban. Például én vagyok a pénzügyminiszter a korosztályban. Eredetileg az Ágival lettem volna egy rajban, de az csak egy két őrös raj, ez meg négy őrös, meg az Eszter korosztályi parancsnok is, ezért itt nagyobb rám a szükség. Úgyhogy most itt vagyok.

–Gondolkoztál már azon, hogy ha nem lennél cserkész, akkor milyen dolgok hiányoznának az életedből, vagy a személyiségedből?

•Szerintem elég sok minden. Persze ezt nehéz megmondani, mert már nagyon régóta, 12 éve vagyok cserkész. Az biztos, hogy nem járnék ennyit természetbe, ha nem lennék cserkész. Meg szerintem máshol nem lenne ennyi barátom. Bár ez nem biztos, mert én elég barátkozós típus vagyok. De itt annyi hasonló gondolkodású ember van, hogy sokkal könnyebb barátokat találni. Biztos, hogy alakított a személyiségemen is. Főleg az, hogy vezető lettem. Például sokkal határozottabb vagyok, mint régen és biztos, hogy ebben a cserkészet sokat javított rajtam.

–Mi a kedvenc tábori programod?

•Ha a Nagytáborra szűkítem le a választ, akkor az utolsó este, a lakoma. Meg szeretem a kézműves napokat is. Meg nagyon szeretem, amikor a Tojásokkal vagyunk együtt a körletben, és nem kell nagyon sietni, csak úgy együtt vagyunk. Mondjuk a tanyázáson is az utolsó estét szeretem legjobban. Az mindig jól szokott sikerülni.

–Igen, akkor úgy együtt van az egész csapat. Talán ezért. Én legalábbis ezért szeretem az utolsó estét. Még egy „kedvenc”-es kérdés. Mi a kedvenc vagy legjobb nyári élményed?

•Tavaly nyáron a regös cserkészekkel voltunk Erélyben, és az nagyon-nagyon jó volt. A társaság miatt is, meg úgy az egész. Nagyon jó élmény volt.

–Merre voltatok?

•A Hargitán. Egy kis házban laktunk Csíkkarcfalvától 12 km-re, benn az erdőben. Minden infrastruktúrától mentesen. Eleve az nagyon jó volt, hogy teljesen kikapcsolódtunk a civilizációból. Ha be akartál menni mondjuk egy boltba vásárolni, akkor az 12 km-re volt. De nagyon ritkán volt, hogy ezt le kellett gyalogolni, mert egy csomószer felvettek minket szekérrel. Ez is nagyon jó élmény volt. Volt, hogy ott maradtunk a házban, vagy kirándultunk a környéken, vagy bementünk Csíkkarcfalvára, meg Szeredára, Csíksomlyóra.

–Ha már Erdélyben vagyunk, akkor maradjunk még ott egy kicsit. Nemrég érkeztek haza onnan a betlehemessel. Jól sikerült? Jól éreztétek magatokat?

•Jó volt nagyon. Elég más volt, mint a tavalyi, mert akkor ott, ahova mentünk teljes ellátást kaptunk, meg szerveztek is nekünk programot, most viszont mi vittünk minden élelmiszert, magunk mentünk várost nézni. Nem mondom egyikre sem, hogy ez jobb volt, vagy rosszabb. Nyilván abból a szempontból jobb, hogy ha már kimegyünk Erdélybe, akkor ne mi élőködjünk másokon. Jól sikerült, nagyon nagy szeretettel fogadtak minket. Látszott, hogy mennyire fontos számukra, hogy ott vagyunk.

–*Milyen szereped van?*

•Javasasszony vagyok. Ez voltam tavaly is. Meg most voltam még gazda, aki elutasítja Máriát és Józsefet.

–*Miért szeretsz szerepelni a betlehemesben? Szeretsz színpadon lenni, színészkedni?*

•Én abszolút nem vagyok színész alkat. Igazából egyik sem nagy szerep. A gazdának van hat vagy hét mondata. A javasasszonynak sincs sokkal több, de azt kicsit jobban lehet játszani. Azt a szerepet nagyon élvezem. Az előtt sohasem izgulok, ha azt kell mondani. Az egész valahogy sokkal játszhatóbb. De amúgy nem vagyok egy nagy színészkedős alkat. Ez nekem így pont elég.

–*Tudom, hogy a bátyád szokott sziklát mászni. Téged nem vonzanak ezek az extrém sportok?*

•Nem nagyon. Mondjuk így. Nagyon szeretem a hegyeket. Például voltunk háromszor az Alpokban zugligetiekkel, de csak olyan magasra mentünk, hogy még nem kellett kötél, meg extra dolgok. Tehát a hegyek vonzanak, de az extrém sportok nem.

–*És a sportok úgy általában?*

•Például úszni szeretek. Szíszttivel szoktunk járni elvileg hetente, de ez nem mindig sikerül. Meg van most a kosárlabda, azt nagyon szeretem. Versenyszerűen igazán sohasem sportoltam. Egyszer jártam másfél évig ping-pongozni, ez volt a legtöbb. De aztán elment az edző, a többi pedig nem volt túl szimpatikus, és így sajnos abbamaradt a ping-pong.

–*Van újévi fogadalmad? Szoktál fogadalmakat tenni?*

•Szoktam. Nem mondom, hogy minden évben, de néha igen. Idén például tettem.

–*És ezeket meg szoktad tudni tartani?*

•Valamikor igen, valamikor nem.

–*De nem csüggedsz, ha nem sikerül.*

•Nem. Vagy van olyan is, hogy egy része sikerül. De ha nem sikerül, akkor sem csüggedek el a mélységekig.

–*Nem vagy egy csüggedős típus, nem?*

•Nem. Általában nem szokott sokáig tartani, ha szomorú vagyok.

–*És mit csinálsz, amikor néha mégis mélypontra kerülsz?*

–Ha mélyponton vagyok, akkor nagyon szeretek mesét hallgatni. Nagyon szeretem a meséket. Kazettán szoktam hallgatni őket. A Süsüt például vagy Pom-pom meséit. Ha mélyponton vagyok, akkor mindig berakok egyet, és az mindig megnyugtat egy kicsit, és valamelyik még jókedvre is derít. Persze ha valami nagyobb dolog van, akkor ebből ez nem ránt ki. Szerencsére mindig sikerül kijönni belőle, valaki mindig segít.

–*Ha bárkivel találkozhatnál, aki lehet élő, már halott, vagy akár kitalált személy is, akkor ki lenne az?*

–Mostanában szívesen találkoznék az egyik nagymamámmal. De nagyon szívesen találkoznék Csukás Istvánnal is. Őt nagyon szeretem. Ő a kedvenc meseíróm. Egyszer már hallottam őt beszélni Kőszegen, de beszélgetnék is vele szívesen.

–*Miről?*

–Elsősorban a meséiről. Hogy ő hogy ír. Vagy mennyire könnyen ír. Ilyenekről.

–*Te írtál már mesét?*

–Olyat csináltam már, hogy úgy meséltem., hogy én találtam ki, de leírni még nem írtam le. Ágival írtunk át egyszer egy mesét, de az inkább felnőtteknek való, nem gyerekeknek. Olyan volt már bennem, hogy milyen jó lehet rajzfilmeket rajzolni, vagy illusztrálni egy könyvet.

–*Van házi állatotok? Vagy volt?*

–Volt egy macskánk, Rudinak hívták. Hét évig élt, nagyon szerettem. Szegény nagyon beteg lett, aztán elpusztult. Ez akkor volt, amikor még a Tárogató úton laktunk. Egy csomót volt lenn a kertben. Éjszakára mindig följött aludni. Vagy valamikor nem jött fel. Kan macska volt (és az is maradt), így aztán elég verekedős volt. Egyszer valami verekedés alatt a gerincével lett valami, és az agyában is történt valami. Addig például a lakásban sosem végezte el a dolgát, utána meg már igen, meg néha ránk is, szóval teljesen megbolondult. Ez akkor volt, amikor a Dani nagyon kicsi volt még. Mondta az állatorvos, hogy nem valószínű, hogy rendbe jön már. Még megpróbál beadni neki egy injekciót, attól talán jobban lesz. Azt beadta, aztán két nap múlva Rudi elpusztult. Utána már nem akartunk másik macskát. Aztán volt aranyhalunk, vagyis a Dávidnak volt. Ők öngyilkosok lettek szép lassan. Kiugrottak. Vagy pedig ott az akváriumban történt velük valami. Aztán volt teknőösünk, három. Ebből kettő már nincsen, egy még megvan, az Ottó.

–*Csudajó neveik vannak az állataitoknak.*

–Ottó már 8-9 éve megvan. Egy kis liliputi szegény. Nőtt persze, de ahogy elnézem sok teknős-társához képest nagyon le van maradva. Volt két társa, az egyiket egyszer fej nélkül találtuk a terráriumban. Pedig kapnak ételt. Vele ez lett. A másik meg elpusztult magától.

–*Látom próbálkoztatok már pár állattal...*

–Igen, csak szép lassan kihaltak mellőlünk. De Ottó az stabilan marad.

–Szép hosszú életet kívánok neki! Említetted az öcséteket, Danit. Hogy vártátok őt? Akkor már elég nagyok voltatok, amikor született.

–Mióta az eszemet tudom, mindig szerettem volna kistestvért. És aztán amikor mondták anyuék, akkor először nem is hittem el. Tudom, hogy aznap reggel, amikor megmondták, akkor délután felhívtam őket, hogy álmodtam ezt, vagy tényleg így van? Nagyon vártuk. Nálam 15 évvel fiatalabb, Dávidnál meg 16 évvel. Nagyon jó, hogy van. Hiányozna, ha nem lenne.

–Megvidámítja az életeteket.

–Igen. Persze néha tépi az ember idegeit, de jó hogy van.

–Mennyi idős most?

–Hat volt októberben. Szeptemberben megy majd iskolába. Már nagyon várja. Bár ha most kellett volna mennie, akkor még biztosan nem tudna megmaradni a padban. Öt percig nem tud a hátsóján maradni.

–Ágival játszottuk a „Mi lenne ha virág lenne...” játékot. Az a kérdésem, hogy szerinted te mi lennél, ha bútor lennél?

–Vagy egy fonott szék, vagy pedig egy babzsák.

–Micsoda?

–Babzsák-szék. Nem is szék az, hanem babzsák-puff, vagy nem is tudom milyen bútor kategória. Tudod, olyan nagy és bele lehet vetődni.

–Ja, tudom már. Vajon miért ezt választottad? A személyiségednek mely részéhez hasonlít?

–Akkor most a babzsákot felejtjük el. Azt igazából csak azért mondtam, mert nagyon szeretnék egy babzsákot.

–(Akkor most a Zugcserkészen keresztül üzenem, hogy ha valakinek van egy babzsákja, amit tud nélkülözni, akkor azt hozza el Sáfinak.) És a fonott szék?

–Nem tudom, talán mert olyan egyszerű, és én nem tartom magamat bonyolult léleknek.

–Milyen szempontból nem vagy bonyolult?

–Nem nehéz velem kijönni. Nem vagyok egy nagy művész lélek. Egy egyszerűbb lélek vagyok... Vagy egy nagyobb szék lennék, amibe két ember még éppen belefér. Ami olyan befogadó. Én is befogadónak tartom magam. Külső dolgok iránt is, meg más embereket is befogadó vagyok.

–Szerinted milyen feleség-típus leszel? És milyen anyuka-típus?

–Azt mondják, hogy jó. Úgy érem, hogy már többen mondták, hogy szerintük én anya-típus vagyok. Gondoskodó. Biztos, hogy szívesen leszek majd otthon. Tehát inkább a családommal, meg férjemmel törődöm majd, ők lesznek fontosabbak, mint a karrier.

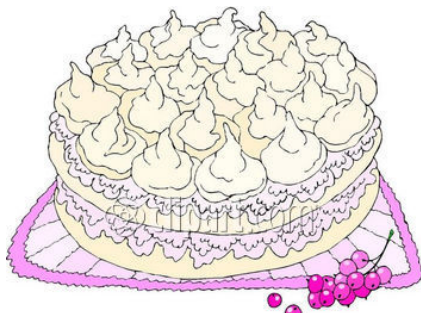
Köszönöm a beszélgetést!

Kuktasarok

Narancsos szelet

Hozzávalók:

20 dkg puha vaj
15 dkg cukor
1 evőkanál vaníliás cukor
1 csipet só
3 egész tojás
25 dkg liszt
2 teáskanál sütőpor
1 citrom
1 narancs
20 dkg porcukor

(A kép csak illusztráció!)

Kb. 30 perc alatt elkészíthető + 20 perc sütésidő. Szerintem nagyon egyszerű, ajánlom mindenkinek!

Elkészítés:

A vajat habosra verjük, majd hozzáadjuk a cukrot, a vaníliás cukrot, a sót, meg a tojásokat. Aztán a lisztet összekeverjük a sütőporral. A citromot megmossuk, levét kifacsarjuk, héját lereszeljük. Ezután mindent, ami eddig előkerült, azt összekeverjük: a lisztet a vajas kotyvalékkal, a citromhéjjal és a citromlével.

A tepsit kivajazzuk és a sütőt kb. 200 fokra, felmelegítjük. A tésztát a tepsibe, a tepsit a sütőbe tesszük, és kb. 20 percre ott is felejtethetjük. Fontos, hogy a sütőt egy hurkapálcikával támasszuk ki!

Miután szép aranyárgára sült a massa, vegyük ki. A narancsot mossuk meg, majd a héját reszeljük le. A porcukorral, ami először irreálisan soknak tűnik, keverjük össze. Pontosabban a héját, a levét, meg a porcukrot. Evvel a sűrű kencével kenjük be az egészet és hagyjuk, hogy megdermedjen a tésztán.

Remélem sikerrel jártok! Én többször beleestem abba a hibába, hogy sületlenül szedtem ki, de úgy se volt rossz! Bár átsülve valahogy mégis jobb lehet!

Dodó

Egy kis humor

Levelet ír a tanyán egyedül élő öregember egyetlen fiának, Bubbának a börtönbe. „Kedves Bubba! Nagy az én szomorúságom, mert azt hiszem, az idén már nem fogom tudni bevetni a földet krumplival. Öreg vagyok én már ahhoz, hogy ekkora területet fölássak. Bárcsak itt lennél, tudom, hogy te megcsinálnád helyettem. Üdvözl: apád.”

Körülbelül egy hét múlva ezt a levelet kapja a gazda: „Kedves Papa! Nehogy fölásd a kertet! Oda temettem a hullákat. Üdvözl: Bubba.”

Másnap reggel FBI-ügynökök szállják meg a birtokot, és felássák az egész területet. Miután egy holttestet sem találtak, elnézést kérnek az öregtől, és távoznak.

A gazda hamarosan újabb levelet kap. „Kedves Papa! Most már elvetheted a krumplit. Az adott körülmények között ezt tudtam tenni. Üdvözl: Bubba.”

Első nap a héber iskolában az óra végén arra biztatja a tanár a gyerekeket, hogy kérdezzenek.

-A Biblia szerint Izrael gyermekei átkeltek a Vörös-tengeren. Ez igaz? – kérdi az egyik fiú.

-Igaz - feleli a tanár.

-Aztán Izrael gyermekei legyőzték a filiszteusokat és az egyiptomiakat, és felépítették a templomot. Ez is igaz?

-Ez is mind igaz – helyesel a tanár. – De mi a kérdésed?

-Az – folytatja a fiú-, hogy mit csináltak eközben a felnőttek?

A koldus elébe áll az úrnak, aki azonban félretolja, s közben ezt mormolja:

- Rettenetesen sajnálom, de a héten nem jöttek be a tőzsdeügyletem. Vesztettem egy csomó pénzt, igen nehéz helyzetbe kerültem magam is.

- Na és? – mondja sértetten a koldus.- Azért mert maga egy balek, én szenvedjek hiányt?

Valami feltűnően okos dolgot csinál a kis Olga, mire az apja a feleségéhez fordul:

- Milyen okos ez a gyerek. Tőlem kapta az eszt.

- Az biztos – válaszolja az asszony. – az enyém még megvan.

A könyvtárban egy férfi arra kéri a könyvtárost, ajánljon neki olvasnivalót.

- Valami könnyűt? – kérdi a könyvtáros.

- Nem számít – feleli a férfi -, kocsival vagyok.

Két tehén beszélget a mezőn. Egyikük azt mondja: - Hallottál a járványos betegségről, amitől a tehenek megkergülnek?

- Aha – mondja a másik tehén -, ezért örülök annyira, hogy pingvin vagyok.

A parkban ül egy úr, hallgatja a madarak csicsergését. Kisvártatva érkezik egy másik úr, pórázon vezet egy kutyát, ő is letelepszik a padra. Az első úr megszólal:

- Vigye innen ezt a ronda dögöt, máris érzem, hogy egy bolha csípi a hátamat. A másik úr erre feláll, és így szól: - Fifi, gyérünk innen, az úrnak bolhája van.

És végül a kedvenc viccem:

Két pogácsa beszélget. Lelkesen újságolja az egyik: - Képzeld, felvételiztem az egyetemre!

- És felvettek? – érdeklődik a másik.

- Hülye vagy, egy pogácsát?

Hirdetések

Kedves BLCSCS!

A várakozásoknak megfelelően idén is lesz **Báthory-bál**, amelyre sok szeretettel hívunk mindenkit! A már jól bevált helyen, a MOM-ban lesz 2004. február 21-én este 7 órától.

Rengeteg meglepetéssel, hangulatos teaházzal, bőséges büfével és végeláthatatlan táncsal várunk Benneteket! Feltétlenül alkalomhoz illő ruhában gyertek!

A **Báthory bál nyitótáncára** még éppen jelentkezhetek, és jelentkeztek is! Annál is inkább, mert egy fantasztikus palotás van kilátásban, remek tánctanárral, és felejthetetlen próbákkal!

Jelentkezni Pirónál vagy Kristálynál lehet.

Versmondó, népdal és cserkészdal éneklési verseny

Az országos vezetőtiszt a 2003/2004. cserkészévre meghirdette a versmondó és a daléneklési versenyt. Az országos döntőkre a kerületi fordulókön továbbjutva lehet felkerülni. A két verseny kerületi fordulóját összevontan egy időben és egy helyszínen tartjuk, 2004. január 24-én a Budapest XII., Csaba u. 7b. alatt, a 205. sz. Zrínyi Miklós cserkészcsapat otthonában.

A kerületi fordulókra 2004. január 11-ig lehet jelentkezni a kerületi vezetőtisztnél (Szabó Péter cst.; e-mail: pszabo@cserkesz.hu; postacím: 2014 Csobánka, Béke út 14.). A kerületi fordulók helyezettjei értékes és hasznos jutalmakat vihetnek haza!

Kerületenként az első helyezettek jutnak tovább az országos döntőbe. Az országos döntő időpontja: 2004. április 3. (szombat), d.e. 10.00 óra. Helye: Cserkészház, Budapest, II. Tömörkény u. 3/a. A versenyzők népviseletben, vagy cserkészruhában, érvényes cserkészigazolvánnyal jelenjenek meg. Az őrök öltözeke egységes legyen!

További információkat Kristálytól kérhetnek.

Zugcserkész, a 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szerkesztő	Bodonovich Katalin (kanka-lin@freemail.hu)
Tördelőszerkesztő	Gerencsér Balázs (gebaboy@cs.elte.hu)
Példányonkénti ár:	60 Ft
Példányszám:	100 db
Megjelenik:	Minden hónap első vasárnapján